

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The
MISTAKES
you **MAKE**

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
TRACY LORRAINE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YAPTIĞINIZ HATALAR

A Maddison Kings University Preatuel

TRACY LORRAINE

TRACY
LORRAINE
believes in happily ever after...eventually...

Andy & Amelia x

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Yazar Hakkında

Ayrıca Tracy Lorraine

THORN tarafından

BİRİNCİ BÖLÜM

Letty

“F Ya da kayıtlara geçsin, bence bu gerçekten kötü bir fikir,” diye inliyor küçük kız kardeşim Harley yolcu koltuğumdan.

"Her şey yoluna girecek," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Bugün bana benzer sözleri ilk kez söylemiyor ve ben bunları duymaktan bıktım.

Cevabımla alay ediyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Burada olmak istemediğini biliyorum. Bu partiye gitmek istemediğini biliyorum.

"Sana söyledim, babamda kalabilirdin." "Ve seni yalnız mı bıraksaydım? Hayır, hiç sanmıyorum."

"Küçük kız kardeşimin destek için peşime takılmasına ihtiyacım yok." Daralmış gözlerini bana çevirdi.

"Orada olmayacak," diye milyonuncu kez teminat veriyorum ona. "Bu bir Harrow Creek partisi. Orada olacaklar," diye uyarıyor.

Midem bulanıyor ve yüz ifademi nötr tutmak için mücadele ediyorum.

"Gelmeyeceklerine dair teminat aldım. Ve eğer ortaya çıkarlarsa, o zaman fark edilmeden sıvışırız."

Harley'nin gözleri yüzümün yan tarafını yakıyor ama ona bakmayı reddediyorum ve Skylar'ın evine doğru ilerlerken gözlerimi yoldan ayırmıyorum.

Doğum günü hafta sonudur ve ailesi aptalca bir kararla evi ona bırakmıştır. Kız arkadaşlarıyla sakın bir gece geçirdiğini düşünüyorlar. Onlar

Harrow Creek'teki neredeyse tüm gençlerin evlerine akın etmek üzere olduğundan haberleri yoktur.

Aylardır babamı ya da eski arkadaşlarımı görmek için buraya dönmedim ve eski beni yeniden keşfetmek için çaresizim.

Oradan nefret ettiğim büyük bir sır değil, ama ne yazık ki annem bize komşu kasaba Rosewood'da yeni bir hayat kurduğunda, sevdiklerimizden bazılarını geride bırakmak zorunda kaldık - özellikle de çılgın bir nedenden ötürü sevgili karavanını ve boktan yerini geride bırakmak istemeyen babamızı.

Arabaların sıralandığı caddede ilerlerken Harley'nin dizi yolcu koltuğunda gergin bir şekilde sallanmaya devam ediyor, bu da bu geceki partinin başladığını gösteriyor.

Sonunda bir park yeri bulup motoru durduruyorum ama inmek için acele etmiyorum.

Bu geceyle ilgili tüm endişeleri su yüzüne çıkarken karnımda kelebekler uçuşuyor.

Arkadaşlarımın bana söylediklerine inanmam ve her an kaçmaya hazır bir şekilde arkama bakmadan gecemin tadını çıkarabilmem gerekiyor. Ama Harley haklı, onun burada olma ihtimali yüksek ve eski arkadaşlarımla normal bir gece geçirmeye çalışma kararım şimdiye kadar yaptığım en büyük hatalardan biri olabilir.

"Geri dönmek için çok geç değil. Pizza sipariş edebilir, film izleyebiliriz," diye teklif ediyor.

Bu partiye pek ilgi duymadığımı biliyorum. Buradan ayrıldığımızda sadece on üç yaşındaydı, arkadaşlarını geride bırakıp her şeye yeniden başlamak onun için daha kolaydı. Ama ben on altı yaşındayken, ömür boyu sürecektir olası arkadaşlarıma sırtımı dönüyordum. Geride bırakmak istemediğim arkadaşlarıma.

Küçük siyah elbiseme bakıyorum ve derin bir nefes çekiyorum.

"Hayır. Gecemizin tadını çıkaracağız."

Geçmişte hayatımı yeterince mahvetti. Ben artık bir yetişkinim. Üniversite öğrencisiyim. Hayatımı cehenneme çevirmeye çalışan bir çocuktan korkup kaçmamalıyım.

"Tamam," diye kabul ediyor Harley, kolu çekip kapıyı omuzlayarak açıyor.

Bir saniye sonra, takip ediyorum. Arabayı arkamdan kilitliyor ve elbisemin önünü düzeltiyorum.

Kendimi iyi hissediyordum ve Skylar'ın evinin dışında dolaşan birkaç erkeğin bakışlarının bana iyi göründüğümü söylemesine gerek yoktu. Giydiğim elbise kıvrımlarıma ikinci bir deri gibi yapışıyor, saçlarım kürek kemiklerimden aşağıya doğru sarkıyor ve makyajım altın rengi koyu gözlerimi vurgulayacak şekilde koyu renk.

Kaldırımda Harley'e yetişirken deri ceketimi gövdemden etrafına biraz daha sıkı sarıyorum.

"Partiye hazır mısın, küçük kardeşim?"

Bana bakıyor, gözlerinde hala endişe okunuyor ama bunu bastırıp yüzüne bir gülümseme yerleştiriyor. Şu anda on altı yaşında, muhtemelen çoğu kişi önümüzde duran evin çatısı altında gerçekleşen bu tür bir sefahat için çok genç olduğunu söyleyecektir. Ama biz Creek çocuklarıyız. Etrafımız bunlarla çevriliyken büyüdük. Bu gece burada olabileceklerden çok daha kötülerini gördü. Ben on altı yaşındayken Harley'in bulaşmasını düşünmek bile istemediğim her türlü pisliğin içindeydim.

Pişmanlıklarımı kafamdan silkeleyerek elini elime alıyorum ve birlikte Skylar'ı ve eski arkadaş grubumu bulmak için kalabalığın arasından ilerliyoruz.

Birinin oturma odasına kurduğu hoparlörlerden gelen müzik sesi, biz mutfakta ilerlerken zemini çınlatıyor.

"Al," diyorum ve Harley'e içinde zayıf bir votka portakalı olan bir Solo bardak uzatıyorum. Ancak benimki o kadar da zayıf değil. Düşmanla karşılaşma ihtimali, sinirlerimi yatıştırmak için benimkine biraz daha fazla alkol koymama neden oluyor.

Tek seferde yarısını içiyorum, votka boğazımdan aşağı kayarken ve karnımı ısıtmaya başlarken yanmanın tadını çıkarıyorum.

Kaslarım, hoparlörlerin önünde olacağını bildiğim kalabalığa katılmak ve bırakmak için ağrıyor.

Üniversite harika. New York harika ama yine de bir Creek partisini yenemezsiniz.

"Hadi, nerede olacaklarını biliyorum." Harley'nin elini bir kez daha tutuyorum ve insan kalabalığının arasından oturma odasına doğru ilerliyoruz.

Çoğu yanımızdan geçerken bize pek dikkat etmiyor, ancak birkaçı bizi tanıyor ve selamlamak için başını sallıyor ya da gülümsüyor.

Herkesin bizimle konuşacağı bir zaman olabilirdi ama her şeyimizi toplayıp taşındığımızda bu hakkımızdan vazgeçtik.

Artık yabancıyız ve buraya her geldiğimde bunu daha fazla hissediyorum.

Gece için derme çatma bir dans pistine dönüştürülen oturma alanının diğer tarafında bir sarışın parıltısı görüyorum ve o tarafa yöneliyorum.

"Letty," diye bağıyor Skylar beni görür görmez, dans ettiği adamdan uzaklaşıyor ve kollarını omuzlarıma atıyor. "Seni görmek çok güzel." Sesindeki bulanıklık ne kadar çok içtiğini gösteriyor ve geri çekildiğinde gözlerinin de şişmiş olduğunu fark ediyorum.

"Sen de Sky. Çok uzun zaman oldu. Doğum günün kutlu olsun."

"Hadi, seni çocuklarla tanıştırayım." Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve beni arkadaş grubuna doğru sürüklüyor. Çoğunu okuldan tanıyorum ama aralarında onu hızla benden uzaklaştırıp kollarına alan adam da dahil olmak üzere birkaç yeni kişi var.

Ona bakışları içimi kıskançlıkla yakıyor. O kadar çok sevgi ve hayranlık duyuyor ki göğsüm ağrıyor.

"Bu Matt," diyor sesine mutluluk sinmiş bir şekilde.

Onun hakkında her şeyi biliyorum. Son zamanlarda konuştuğumuzda, tek konuştuğu o.

Buraya döndüğü için ne kadar mutlu olduğunu duymak beni evime hasret bırakan tek şey. Harrow Creek için değil ama sevdiklerim için.

"Sky Columbia'da olduğunu söylüyor.

Etkileyici." "Teşekkürler," diye kekeledim.

"Oldukça harika."

Üniversiteye gitmek -özellikle de Columbia gibi bir üniversiteye- beni birlikte büyüdüğüm insanlar arasında bir anomali haline getiriyor. Creek'ten sadece birkaç kişi üniversiteye gidebiliyor, çoğu mezun bile olamıyor. Mezun olsalar bile, Sky ve Matt'in gittiği Harrow Community College'a gitmeleri daha muhtemel. Şanslı birkaç kişi çıkabiliyor, Creek'e en yakın üniversite olan Maddison Kings'te okuyan bir avuç insan tanıyorum ama bunun yetenekten çok bağlantılarla ilgisi var.

"New York'tan sonra buraya dönmek berbat olmalı," diye mırıldanıyor Sky. "Hayır, burası evim."

Gerçek mi? Burası cehennem gibi. Babam ya da hâlâ burada olan birkaç arkadaşım olmasaydı, asla geri dönmezdim.

Her yer iç karartıcı.

"Üniversite nasıl?"

"Evet, çok iyi. Burası Harrow College, bundan daha iyisi olamaz," diye şaka yapıyor.

Sky'ın da benim gibi Creek'ten kurtulmak için hep büyük hayalleri vardı. Sadece onun hayatı ve planları benimkiler gibi gitmedi.

Her şey için anneme teşekkür etmeliyim. Hâlâ burada, babamın rutubetli eski karavanında yaşıyor olsaydık, Columbia gibi bir üniversiteye gitme şansım olacağından şüpheliyim. Hiç şüphe yok ki devlet üniversitesinde olurdum ve Sky'ın yüzünün gösterdiği kadar eğleniyor olurdum.

"Ben gidip size biraz daha içki getireyim." Matt, yanımda durup sanki o da bu konuşmanın bir parçasıymış gibi garip bir şekilde dinleyen Harley'e başıyla selam veriyor.

"Bebek Hunter, nasıl gidiyor?" Sky soruyor. "Bry buralarda bir yerde." Etrafta küçük kardeşini arıyor ama evi dolduran cesetlerin sayısı düşünüldüğünde onu görememesi şaşırtıcı değil.

"Ona yetişeceğime eminim. Doğum günün kutlu olsun." "Teşekkürler, tatlım."

Matt hızlı bir şekilde bizim için çok sert içeceklerle yeniden ortaya çıkıyor ve birkaç dakika sonra Flo Rida hoparlörlerden pompalıyor ve ritme göre hareket etmek için bağırarak konuşmamızı unutturuyoruz.

Matt, Sky'ın kışını kasıklarına doğru çekiyor ve ben Harley ile dans ederken birlikte mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyorlar.

"Yavaşlamalısın," diye uyarıyorum. Sadece birkaç kadeh içtik ama şimdiden gözleri biraz vahşi bakmaya başladı.

"Ben iyiyim. Keyfine bak."

"Bu konuda gergin olduğunu biliyorum ama her şey yoluna girecek." İhtiyatlı bir şekilde omzunun üzerinden bakıyorum, ifademden gerektiği kadar emin hissetmiyorum.

Sky burada olmayacağına dair bana güvence verdi. Ama şu anda bu eve bakınca, Creek'teki neredeyse her genç ortaya çıktı. Neden yüzünü göstermesin ki?

Tedirginliğimi bir yudum votkayla bastırıyorum. Dikkatimi dans etmeye ve eğlenmeye veriyorum.

Ondan korkmuyorum. Ve arkadaşımın doğum günü için burada olmaya hakkım var.

Ensem terden yanana kadar bir şarkı diğerine karışıyor ve Matt'in bize ve doğum günü kızına içki tedarik etme konusundaki dikkati sayesinde güzel bir vızıltı yaşıyorum.

Harley kulağıma, "İşemem lazım," diye bağırıyor.

"Ben-" "Geleceğim," diyorum, elimi onunkinin içine kaydırarak.

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," diye tersliyor.

"Farkındayım." O benim küçük kız kardeşim olabilir ama hepimiz Creek çocuklarıyız. Yaşımız ne olursa olsun, kendimize nasıl bakacağımızı biliriz ve bu tür çılgın partiler bizim için yeni değil. "Benim de gitmem gerek."

Boş bardaklarımızı mutfağa bıraktıktan sonra daha az sıra olması umuduyla üst kattaki banyoya doğru ilerliyoruz.

Öyle bir şey yok.

"Ugh," diye yakınıyor Harley evin uzunluğunu görünce. "Rosewood'daki evlerin tek iyi yanı... fazladan banyoları olması."

Haksız da değil. Bir sonraki, daha zengin kasaba olan Rosewood'daki hayatlarımızla ilgili her şey buradan bir dünya uzakta.

"Sky mutlu görünüyor," diyor Harley konuyu değiştirerek. Çoğu insan bize ait değilmişiz gibi bakıyor, burada durup bu bok çukuru kasaba ile yeni kasabamız arasındaki farkı tartışmamıza gerçekten gerek yok.

Neyse ki sıra oldukça hızlı ilerliyor ve çok geçmeden taze içecekler ve Bry ile birlikte Sky'ın yanına dönüyoruz ki Harley mutfağa giderken tam anlamıyla ona çarpıyor.

Ona sanki gördüğü en inanılmaz şeymiş gibi gülümsüyor. Sky'ın küçük kardeşinin her zaman küçük kız kardeşime aşık olduğu bir sır değil. Ne yazık ki duygular karşılıklı değil ve Harley onu uzun zaman önce arkadaşlıktan çıkardı.

Ancak damarlarında dolaşan votka sayesinde, adamın kendisini bedenine çekmesine izin verir ve birlikte zahmetsizce dans ederler.

Kimsenin benimle dans etmek için sıraya girmediği gerçeğini bir kenara itiyorum ve hemen bir kişinin düşüncelerini kafamdan uzaklaştırıyorum. O kişi bu gece burada olmayacak, ne şahsen ne de hayalimde.

İçkimi bırakıp müziğe odaklanıyorum.

Yarın öğleden sonra buradan ayrılıp New York'a geri döneceğim. Burayı, tüm anılarımı ve hatalarımı geride bırakabilir ve bu küçük ziyaret hiç yaşanmamış gibi yeni hayatıma devam edebilirim.

Biz hâlâ dans ederken birkaç adam Matt'in yanına geliyor, biri hemen gözlerini bana diyor. Onu daha önce hiç görmemiştim, Creek gibi bir yer için alışılmadık bir durum. Belki de buraya taşınacak kadar şanssızdı.

"Selam güzelim," diyerek elimi tutuyor ve parmak eklemlerimi dudaklarına götürüyor.

Evet, buralı değil.

"Hey."

Belli ki beni kontrol ederken vücudum ısınıyor, gözleri iki yabancı için izin verilenden biraz daha uzun süre göğsümde kalıyor.

"Dans et benimle, güzelim."

Benim onayımı beklemiyor ve yine de bedenime giriyor. Bunu yaptığı anda dudaklarındaki alkol kokusu burnuma çarpıyor ve onun ileri görüşlülüğünü anlıyorum.

Vücudunun ön kısmı benimkine karşı yanıyor ve tedbiri elden bırakıp boştaki elimi göğsünden yukarı kaydırıyorum ve kalçalarımız birlikte hareket ederken boynunun arkasına doluyorum.

Elleri belime inerken kulağıma "Vay canına, birileri iyi hareket ediyor" diyor. Sesi o kadar alçak ve sert ki, tüylerim diken diken oluyor ve karnımda bir sıcaklık oluşuyor.

Baharatlı kokusu ve sıcaklığı etrafımı sararken kendimi onun içinde kaybediyorum. Öyle ki Harley omzuma bir tokat atıp beni sarhoş kafamdan sürükleyene kadar hiçbir şeyin değiştiğini fark etmiyorum.

"Ne?" Beni gerçeğe döndürdüğü için sinirlenerek ona çıkışıyorum.

Çenesini odanın diğer tarafına doğru uzatıyor. "Harris ikizleri az önce içeri girdi."

Midem ayak parmaklarıma iniyor.

"Bana kendisi söyledi. Gelmeyecekmiş. Başka planları varmış." Sky'ın beni bu partiye davet ettiği zamanki konuşmamızdaki sözleri aklıma geliyor.

Odanın içine doğru adım atmalarını ve sanki buranın sahibiymiş gibi etrafa bakmalarını izlerken ağzım kuruyor. Yutkunmak ve görünüşlerinden etkilenmemiş gibi görünmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum.

Buradalarsa ne olmuş? Bu onun burada olduğu anlamına gelmez. "İyi misin?" diye fısıldıyor kulağıma adam.

"Umm..." Dansa ilk başladığımız zamanların aksine, bedenim onun yakınlığına ya da boynumda hızla dolaşan nefesine tepki vermiyor.

Uyuşmuş durumdayım.

Uyuşuk ve korkmuş. Bunu asla kabul etmeyeceğimden değil.

İKİNCİ BÖLÜM

Kane

“**I** Bu gece gitmeyeceğimizi söylemiştin hani?" Ezra Skyline'ımın yolcu koltuğundan soruyor.

"Değildik," diye tükürdüm, ona kendimi açıklamak istemiyordum.

Skylar Marshall'ın evine bakarak, "Ve yine de buradayız," diye düşünüyor.

Ona bakıyorum ve yüzümden okuyabildiği şey onu anında susturuyor. Ellerini yenilgiyle havaya kaldırıyor ve sandalyesine çöküp garaj yolundaki birkaç kızı izliyor. Kızlardan biri eğilmiş kusuyor, arkadaşları da ona yardım ediyor ve aynı anda kısa etekleriyle onlara bakan herkese teşhircilik yapıyorlar.

Ezra bacaklarını açıyor ve kot pantolonunu çekiyor. "Sen lanet olası bir köpeksin," diye mırıldanıyorum.

"Ne? Yapmayacağını mı söylüyorsun? Bu bir-" Pencereden dışarıyı işaret ediyor. "Külot bile giymemiş. Sağa kayabilirim," diye yakınırken ikizi arka koltuktan öne doğru eğilip kafasının arkasına bir tokat atıyor.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve ikisini ya da sergilenen amcığı unutup mesajı açıyorum.

Onaylandı.

"Gidelim," diyorum, motoru durdurup kapıyı açıyorum.

Ayağım kaldırıma çarptığı anda, küçük kardeşim Kyle arkamdan çıktı. Gözleri benimkileri buluyor ama daha önce ona içirdiğim bira sayesinde odaklanamıyorlar.

Ya bunu yapacaktım ya da bu gece için ondan kurtulmanın bir yolunu bulacaktım ve bu partiye kimin katıldığını öğrendikten sonra bunun olmayacağını biliyordum.

"Bu gece uslu duracak mısın, küçük kardeşim?" Onu kafasından yakalayıp saçlarını karıştırarak soruyorum.

"Hey," diye yakınıyor, beni savuşturmaya alışıyor.

İkizler benim arabamdan inerken arabaların kapıları çarpıyor ve bizimkilerin geri kalanı sokağın aşağısına park etmiş diğer arabalardan çıkıyor.

Reid ve Gray'e başımla selam veriyorum ve ikisi eve doğru gidiyorlar, diğer çocuklar da peşlerinde.

Bu gece buraya gelmek için fazla ikna edilmeleri gerekmedi, biraz vites değiştirmeleri ve biraz para kazanmaları için herhangi bir bahane ve oradalar.

Ezra arabanın kaputunun üzerinden bana bakıyor, gözlerinde daha önce Kyle'ın gözlerinde olduğu gibi endişe var ama görmezden geliyorum.

Ne düşündüklerini biliyorum. Endişelenmekte muhtemelen haklılar ama bu aylardır elime geçen ilk fırsat ve sırf onlar endişeleniyor diye bu fırsatı kaçırarak değilim.

Hikayenin bazı kısımlarını biliyor olabilirler ama her şeyi bilmiyorlar, ihanetin ne kadar derin olduğunu bilmiyorlar. Her geçen gün intikam ihtiyacımın içimi ne kadar kemirdiğini bilmiyorlar.

Önce hepsinin gitmesine izin verdim, doğru zamana kadar gölgelerde beklemekten çok mutluydum.

"Gerçekten emin misin-" diye başlar Kyle.

"Şu lanet eve gir ve kızını bul, kardeşim. Kardeşi burada değil. Bu gece serbest geçiş hakkın var. Bunu en iyi şekilde değerlendir," diye cesaretlendiriyorum, sahip olamayacağı bir kızın peşinden koşmasından bıkmış bir şekilde.

Onu ileri doğru itiyorum ve ikizlerin hemen arkasından eve doğru yürüyor, ikimizin de aradığı kızları bulmak için kafası bir o yana bir bu yana dönüyor.

Onları gördüğu anda tüm vücudunun sarsıldığını biliyorum. Oturma odasında, evin içine pompalanan ağır bas sesiyle dans eden vücut yığınının göz ucuyla bakıyorum.

Bingo.

İkizlere dehşet içinde bakarken koyu renk saçları gözlerimi

dolduruyor. Dudaklarımın kenarında memnun bir gülümseme beliriyor.

Gelmeyeceğimiz mesajının açık ve net bir şekilde iletildiğini görmek güzel.

O etrafına bakarken ben gölgelerin arasında duruyorum.

Kalbim çarpıyor ve yumruklarım kıvrılıyor. Gözlerinin korkudan kocaman olması önemli değil. Ona ulaşma ihtiyacım beni tüketiyor.

Ve korkmalı. Benden yeterince uzun süre kaçtı. Hatalarının bedelini ödeme zamanı geldi. Çok gecikti.

"Gidip bir şeyler içelim," diyor Devin, yanıma yaklaşp beni mutfığa sürükleyerek.

Bizim için birkaç şişe biranın kapağını açıyor ve o uzatır uzatmaz ben de kendiminkini içiyorum.

"Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim," diye uyarıyor.

"Ben de sana işime burnunu sokma demiştim," diye öfkelen dim.

Bana gözlerini deviriyor ve bu içimdeki canavarı sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor.

Çocukluğumuzdan beri arkadaşız, onun, küçük kardeşimin ya da bir başkasının ne düşündüğüne bakmaksızın istediğimi yaptığımı artık biliyor olmalı.

"Tamam, ama bu gece büyük bir hata yapacağının kayıtlara geçmesini istiyorum."

"Her neyse," diye mırıldanarak şişeden bir yudum alıyorum ama bira boğazıma takılınca hayal kırıklığına uğruyorum. Yeterince güçlü değil ve bu geceyi atlatmak için daha fazlasına ihtiyacım olacakmış gibi hissediyorum.

Orada sessizce dururken gerginlik benden yayılıyor. Müzik çalmaya devam ediyor ve diğer parti müdavimleri gelip gidiyor. Hepsi bize bakıyor, yüzlerinde her zamanki temkinli ifade ve kısa süre sonra tekrar kayboluyorlar.

Şimdi içerideyiz, gelişimizin haberinin kulağına gitmemesi mümkün değil.

Sadece bunun onu kaçırtmayacağından emin olmalıyım. "Ne yapacaksın?" Devin soruyor.

Uzun bir nefes veriyorum ve elimdeki şişeyi mükemmel bir atışla odanın diğer tarafındaki çöpe atıyorum.

Omuz silkiyorum. "Sadece onunla konuşmak istiyorum," diye yalan söylüyorum.

"Saçmalık. Her şeyden sonra buna inanmamı mı bekliyorsun gerçekten?" "Neye inandığın umurumda değil, Dev."

Bana şüphey le bakıyor. Buna hakkı var. Scarlett Hunter'dan ne kadar nefret ettiğimi ve buna rağmen beni ne kadar etkilediğini biliyor.

Bizim için asla böyle olması gerekmiyordu. Ama buna o sebep oldu. İşlerin boka sarması tamamen onun suçu.

Bir zamanlar onu korumak istiyordum. Şimdi tek istediğim bana yaşattığı tüm acılar için ona zarar vermek.

Kasabadan ayrılmak muhtemelen başına gelen en iyi şeydi ve sadece ona sağladığı fırsatlardan dolayı değil, aynı zamanda üç yılın en iyi kısmında benden kaçmayı başardığı gerçeğinden dolayı.

Ezra mutfakta bize katılırken, "Şu Avcılar çok seksi görünüyor, dostum," diyor.

Onu benden daha iyi gördüğünü bildiğim için dişlerim gıcırıyor.

"Ona göz kulak olman gerekiyordu," diye homurdandım. "Ellis her şeyi halletti, dostum.

Sadece içki alıyorum."

Bana doğru yaklaşıyor ve saniyeler içinde gömleğini yumrukluyorum. Gözleri bir an için şaşkınlıkla irileşiyor ama sonra eminim içlerinde bir eğlence kıvrıntısı titreşiyor.

Yüzüne doğru eğildim, burunlarımız sadece bir nefes uzakta.

"Sakin onun yanına yaklaşma," diye uyarıyorum, sesim alçak ve tehditkâr.

Oğullarım arasında kazara oraya gidecek tek kişi o. O lanet bir köpek ve iş am bulmaya gelince hiç utanması ya da ahlakı yok.

"Kardeşim, dostum. Ben hallederim. Avcılar yasak bölge. Bu mesajı yaklaşık on yıl önce almıştık." Sanki tüm bunlar büyük bir şakaymış gibi gözlerini deviriyor. Ağzını bozduğu için burnunu kırmak istememe rağmen onu serbest bırakıyorum ve kendimden uzaklaştırıyorum.

Kendi ayakları üzerinde tökezliyor ve ne yazık ki Ellis, o yere düşmeden hemen önce kapı aralığında beliriyor ve ikizini son saniyede yakalıyor.

"Ne oluyor be?"

"O iyi mi?" Yüzündeki çatık kaşları görmezden gelerek Ellis'e soruyorum.

"Uh..." Kardeşiyle benim arama bakıyor. "Evet, sadece arkadaşlarıyla dans ediyordu."

"Burada olduğumuzu biliyor mu?"

'İçeri girdik, her orospu çocuğu burada olduğumuzu biliyor' der gibi kaşlarını kaldırıyor. "Kyle, Harley'le birlikte."

"Elbette öyle," diye kıkırdıyorum. Bu çocuk bebek Hunter için en mavi toplara sahip. Ne yazık ki çok korkak ve ağabeyinden korkuyor ya da

yıllar önce bir hamle yapmış olurdu.

"Bunun olmasına izin mi vereceksin?" Devin şişesinin arkasından soruyor.

"Tabii ki. Benim sorunum Harley ile değil. Kyle ne isterse yapabilir."

Onlara sırtımı dönerek bir bira daha aldım ve hışım ile odadan çıktım.

Kaçmaması için ona göz kulak olmaları gerekiyor, ama hepsi tamamen farklı bir odada benimle konuşuyor gibi görünüyorlar.

Anlamıyorlar, bunu biliyorum. Ama dinlemeleri gerekiyor. Bana yaptıkları uyarılar kulak ardı ediliyor.

Olanlar için onu serbest bırakabilirler. Ben vermeyeceğim. Bana çok fazla kazık attı ve bunu ödeme zamanı geldi.

Oturma odasına giriyorum. Fark edilmediğimi söylemek istiyorum ama ben Kane Efsanesi'yim, Harrow Creek'te yaptığım neredeyse hiçbir şey fark edilmiyor. Gözler her hareketimi takip ediyor.

Birkaç erkeğe başımla selam veriyorum, kızları da yanlarından geçerken beni pervasızca süzüyor.

Ama ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, onlarla ilgilenmiyorum.

Bu gece gözümü sadece bir kadına diktim.

Sonunda onu izlerken saklanabileceğim bir noktaya geliyorum - tam da kardeşlerimin yapması gereken şey - ve yukarı bakıyorum. Bir anda Harley ve Kyle'ı birlikte gülüp dans ederken buluyorum. Kyle'ın yüzünde bulduğum aptalca gülümsemeye gözlerimi deviriyorum ve Hunter'ın büyük kız kardeşiyle daha çok ilgilenerek gözlerimi kaçırıyorum.

Ama o gitti.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, odayı tarıyorum, siyah saçlarına bir göz atmaya çalışıyorum.

Harley'i kurtlar için geride bırakmayacağını bildiğimden, harekete geçmeye fazlasıyla hazır bir şekilde eve doğru yola koyuldum.

Uzun zamandır bekliyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Letty

MNefes alabileceğim bir yer bulmak için evin içinde hızla ilerlerken kalbim hızla çarpıyor. Üst kattaki uzun kuyruğa bakarken ellerim titriyor. bir kez daha banyo.

"Siktir et," diye mırıldanıyorum, koridorun sonuna doğru yürüyorum ve Sky'ın ailesinin yatak odasının kapısını patlatıyorum. Bu gece oraya girmek yasak ve herkes bunu biliyor -her ne kadar çoğu görmezden gelse de.

İçeri girip doğrudan diğer taraftaki en-suite odaya yöneldiğimde oda hâlâ olması gerektiği gibi duruyor.

Kapıyı kapatıp arkamdan kilitliyorum ve sırtımı tahtaya dönerken ciğerlerime hava çekiyorum.

"Böyle bir şey olmayacak," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Gerçi neden şaşırdığımı ya da Sky onun burada olmayacağını söylediğinde ona neden inandığımı bilmiyorum.

Bana yalan söylediğini sanmıyorum. Arkadaşlığımız eskisi gibi olmayabilir ama beni bilerek incitmez ya da isteyerek ona teslim etmezdi.

Alt kattan gelen müziğin bas sesi zemini titretiyor.

Cep telefonum çantamda bir delik açıyor. Harley'e mesaj atıp buradan gitmek çok kolay olurdu, tercihen onu görmek zorunda kalmadan önce.

Ama neden kaçayım ki? Aslında yanlış bir şey yapmadım.

Yavaşça nefes alıp veriyorum, kendime hakim olmaya, votkanın yarattığı bulanıklığı atlatmaya ve mantıklı bir karar vermeye çalışıyorum.

İşime devam ediyorum, çantamdan rujumu çıkarıyorum ve dudaklarımı kaplayan koyu kırmızıyı tekrar sürüyorum, bu gece ihtiyacım olacak tüm zırhın bu olmasını umuyorum.

Olayı tamamen abartıyor olabilirim. Beni görmek bile istemiyor olabilir. Burada olduğumu bilmiyor olabilir.

Kendine yalan söylemeye devam et, Letty. Bu durumu daha iyi yapmayacak.

"Lanet olsun."

Saçlarımı düzeltirken aynadaki yansıma bakiyorum.

Dans etmekten cildim kızardı. Kaçma isteğim beni ele geçirdiğinde arkamda bıraktığım adamı düşünüyorum.

İyi birine benziyor, vücudunu nasıl hareket ettireceğini kesinlikle biliyor.

Aşağı inmeli, Kane Legend'ı uğraşmak istemediğim her şey için kafamda yaşayan kilitli kutuya koymalı ve ona odaklanmalıyım - adı her neyse. Belki de başlamam gereken yer orasıdır.

Yeni bulduğum güvenle kapıyı sürükleyerek açtım ve hiç bulunmamam gereken yatak odasından çıktım.

Dışarı adımımı attığım anda tüylerim diken diken oluyor ve en başta o odanın güvenliğine koşmamın tüm nedenlerini hatırlıyorum.

Başımı eğiyorum, bakışlarının tek başına beni etkilediğini kabul etmeyi beklemiyorum ama merdivenlere geldiğimde, sarhoş bir çift hararetili öpüşmelerine kilitlenmiş halde bana doğru tökezlerken kenara çekilmek zorunda kalıyorum ve aptalca trabzanın üzerinden bakıyorum.

Gözlerim onun mavi gözlerine takıldığı anda nefesim kesiliyor ve midem bulanıyor.

Etrafımdaki her şey, insanlar, müzik, kargaşa, aramızdaki gerilim çatırdarken hepsi yok oluyor.

Beni bakışlarına hapsederken ellerim titriyor ve ağzım kuruyor.

Kalbim kaburgalarımca çarpıyor ve Harley'i kapıp kaçma isteğim, gözleri uyarıyla kısıldığında neredeyse beni alt ediyor.

Şimdiye kadar her ne pahasına olursa olsun ondan kaçındığım için bu uzun zamandır geliyordu.

Zamanımın tükenmekte olduğunu hep biliyordum. Aramızdaki bu buluşma kaçınılmazdı.

Her ne kadar bu işin peşini bırakmasını umsam da. Bırakmayacağını biliyordum.

Kane Legend böyle biri değildir. Hiçbir şeyin peşini bırakmaz.

Ve yaptığım hata için ona borçlu olduğumu düşünüyor.

Arkamdaki bir hareket sonunda beni transımdan çıkarıyor ve kendime geliyorum.

Endişemi ve boğazımdaki devasa duygu yumağını yutarak, yüzüme boş bir ifade vermeye zorluyorum ve savaşçı ruhumu buluyorum.

Ben Scarlett Hunter'ım. Onun gibilere boyun eğmem. Beni neyle suçlarsa suçlasın.

Başım dik bir şekilde merdivenlerden inip mutfığa gidiyorum. Bu alışverişten sonra bir içkiye daha ihtiyacım var.

Şaşkınlığıma rağmen ortaya çıkmıyor ve onunla uğraşmak zorunda kalmadan Harley ve Sky'a geri dönüyorum.

Yine de bunun onun planı olduğundan hiç şüphem yok.

Beni korkutmak istiyor. İzlediğini bileyim ki doğru zamanda saldırabilsin.

Bir Avcı olabilirim ama şu anda onun avı olduğumun tamamen farkındayım. Ayrıca onun pençelerinden kaçma şansım olmadığını da biliyorum.

Gerçekten istiyor musun?

Bu düşünceyi kafamdan silkeliyorum ve diğerlerine yaklaşırken yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Her şey yolunda mı?" Harley onlara tekrar katıldığımı fark eder etmez bana soruyor. Gözlerimi vücudunun ön kısmında gezdiriyorum, Kyle'ın ellerinin kalçalarında sahiplenici bir şekilde durduğunu fark ediyorum ve gülümsüyorum.

Ağabeyinin aksine Kyle iyi bir çocuk ve Harley'den uzun zamandır hoşlandığı da bir sır değil. Ama eskiden kardeşimizin en iyi arkadaşıydı ve Zayn, arkadaşlarından herhangi biri küçük kız kardeşine dokunursa ne olacağını açıkça belirtti. Gerçi bu gece tüm bahisler kapandı gibi görünüyor. Acaba Zayn futbol takımıyla Rosewood'a dönmek yerine burada olsaydı durum böyle olur muydu?

Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştiriyorum ve ona başımı sallıyorum. "Elbette. Eğleniyor gibi görünüyorsun."

Yüzü utançtan kızarıyor ama Kyle'dan uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Onları biraz yalnız bırakmak için arkamı dönüp dans ettiğim adama bakıyorum.

"Beni terk ettiğini sanmıştım," diye sahte bir şekilde sızlanıyor.

"Bunu neden yapayım ki?" Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, vücudumu onunkine bastırırken dudaklarımda baştan çıkarıcı bir gülümseme oynuyor.

Onu bu şekilde kullanmanın yanlış olduğunu biliyorum ama sadece soğuk bir çift göz tarafından izlenmenin getirdiği farkındalıkla benim karıncalanırken kendime engel olamıyorum.

Beni cezalandırmak istiyor, bunu geçmişte açıkça belirtti, fark etmediği şey ise benim bu oyunu oynamaya karşı olmadığım.

Beni korkutuyor, evet. Neler yapabileceğini biliyorum. Ama bu öyle bir şey değil.

Sanmıyorum.

Kalçalarımı adamın içine doğru yuvarlıyorum ve o da hevesle beni takip ediyor.

Çalan şarkıya hiç dikkat etmiyorum. Tek odak noktam onun dikkati.

Etrafımda dönüyorum, kıcıımı adamın kasıklarına sokuyorum ve etrafımızı saran kafa yığınları arasında onu arıyorum.

İkizleri bir kez daha buldum. Ezra zavallı bir kızı duvara yaslamış. Hiç şaşırmadım.

Ben Harrow Creek'ten on altı yaşında ayrılmış olabilirim, ama o hem büyük hem de küçük kızlar arasında çoktan yoluna devam ediyordu.

Ellis birkaç adım ötede duruyor, sanki etrafında gürleyen bir parti yokmuş gibi telefonuna odaklanmış durumda. Devin'i bile hayranlarından oluşan bir kalabalığa konuşurken görüyorum.

Ama onu bulamadım.

Yine de beni görebiliyor ve bu omurgamdan aşağıya doğru bir heyecan gönderiyor.

Aşağıya iniyorum, kıcıımı adamın vücuduna doğru sürüklüyorum, o da bu hareketimden zevk alarak homurdanıyor.

Ben ona sürtünürken sert boyu kıcıma baskı yapıyor.

"Beni öldürüyorsun bebeğim," diye inliyor kulağıma, dev eli karnımda gezinirken dilini kenarından yalıyor.

Adam için üzülüyorum. Şu anda onu kullandığımdan haberi yok.

Çekip gitmeliyim, onu nazikçe bırakmalıyım ki gidip akşamını geçirecek başka bir kız bulabilsin. Ama yapamam.

Eğer onu itersem, bu gizli seyircimize bir davetiye olur.

Gözlerimi kapatarak başımı omzuna yaslıyorum ve düşüncelerin kafamdan uçup gitmesine izin veriyorum.

Bir an için kendimi özgür hissediyorum.

Vücudumda dolaşan karıncalanma ve arzusun onun için olduğunu hayal edebiliyorum.

Bu gecenin iyi bir sonucu olabileceğini düşünerek kendimi kaptırabilirim. Gelmeyi kabul ettiğimde umduğum gibi eğlenebileceğimi.

Ama bunun olmayacağını biliyorum.

İçkiler Matt'in izniyle bir kez daha geliyor ve uzattığı her birini hevesle içiyorum.

Her yudumda başım biraz daha dönüyor ve gerçeklik kısa sürede erimeye başlıyor.

Gerçi hiç yapmaz.

Olduğu yerde kalıyor, ürkütücü bir psikopat gibi izliyor. Her neyse.

Tekrar adama dönüyorum -Leo, sanırım Matt'in ona böyle seslendiğini duydum- ve gözlerinin içine bakıyorum.

"Bu gece geldiğim için çok mutluyum," diye m ı r ı l d a n ı y o r , gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Öyle mi?"

Görünüşümden pişman olup olmadığıma hâlâ karar veremedim. Gece daha yeni başlıyor.

"Evet, ama sana bir şey söylemem gerek."

Kalbim biraz kırıldı. Eğer onun Kane'in ekibinden biri olduğunu ve benimle oynadığını öğrenirsem, onu tokatlayacağım.

Kısa bir süre için bende bir sorun olup olmadığını merak ediyorum çünkü bu konuda onun bir kızı olduğunu itiraf etmek üzere olmasından daha fazla endişeleniyorum.

Bana doğru eğiliyor ve kulağıma doğru koşarken nefesim boğazımda düğümleniyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"İşemem lazım."

Başımı arkaya atıp gülüyorum, bir an kaslarımı kilitleyen gerginlik hemen kayboluyor.

"Git," diyorum, elimi göğsüne bastırarak.

"Hiçbir yere gitme," diye uyarıyor, gözleri vücudumda geziniyor.

"Sanki." Gözlerimi deviriyorum ve benden uzaklaşırken gülüyor.

Karşı koymaya çalışıyorum. Ama dönüp kalabalık tarafından yutulduğu anda kendimi savunmasız hissediyorum.

Etrafımdaki herkesle aynı anda hareket etmeye devam ediyorum ama hepsi birleşmiş durumda ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Tam kalabalığın arasından geçip bir içki almak üzereydim ki ışıklar söndü ve her şey sessizliğe gömüldü.

Ne-

Bir vücut sırtıma baskı yaptığı anda zamanımın dolduğunu anlıyorum.

Dudaklarım aralanıyor, çığlık atmaya hazırım ama ses çıkarmaya fırsatım olmuyor çünkü ayaklarım yerden kesilirken dev bir el yüzümün yarısını kapatıyor.

Elinde çırpınıyorum, bacaklarımı tekmeliyorum ve kollarımı sallıyorum, ona temas etmeyi, canını yakmayı, herhangi bir şey yapmayı umuyorum ki beni yere bıraksın.

Sanki her yer karanlık değilmiş gibi evin dışına doğru ilerliyor. Bırakın çıkışı, önümüzdekileri bile zar zor görebiliyorum ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Sadece birkaç saniye içinde dışarıdaki serin hava tenime çarpıyor.

Sky'ın evi Harrow Creek ormanının kenarında ve beni karanlığa götürüp öldüreceği düşüncesi uzuvlarımda yeni bir enerji dalgası yaratıyor ve daha sıkı savaşıyorum.

"İstedığınız kadar dövüşün, Prens. Gitmene izin vermeyeceğim."

Elinin arkasından çığlık atıyorum, ayaklarım kaval kemiğine çarpma umuduyla geriye doğru uçuyor, ama her nasılsa her girişimimden kaçıyor.

Karanlığa doğru ilerlemeye devam ediyor, çalılıkların derinliklerine indikçe ayaklarının altında dallar kırılıyor ve yapraklar hışırdıyor.

Uzaktan gelen gök gürültüsü sesi mutsuzluğumu daha da artırıyor.

Etrafımızla ve olası ıslanmalarla ilgili düşüncelerim, beni bir ağaca çarpmasıyla kısa sürede kesildi.

Evden gelen müzik sesi uzaktan duyulmaya başladığında nefesim şok içinde ciğerlerime doluyor.

Parmakları saçlarıma dolanıyor ve başımı yana doğru çekiyor, böylece o beni görebiliyor ama ben onu tam olarak göremiyorum.

"Bunu kolay yoldan mı yoksa zor yoldan mı yapacaksın?"

"Siktir git Kane," diye tükürüyorum elini ağızımdan çektiği anda.

Çığlık atmanın ya da yardım için ağlamanın bir anlamı yok.

Eğer ormanda bizimle birlikte başka biri varsa muhtemelen katildir. Ya da daha kötüsü, Kane'in ekibi.

Komutlar.

Şu anda onunla yalnız olmanın mı yoksa bir grubun parçası olmanın mı daha iyi ya da daha kötü olduğundan emin değilim.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor ve saçlarımı acıtmaya başlayana kadar daha sert çekiyor. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Prens." "

"Hiçbir şey oynamıyorum," diyorum masumca, ama bu bir yalan. Leo'yla ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Bunun Kane'i çileden çıkaracağını biliyordum.

"İyi deneme. Seni bundan daha iyi tanıyorum, Scarlett." Adımı haykırış şekli Leo'nun yapamadığı şekilde vücuduma bir elektrik şimşegi gönderiyor. Onun dokunuşunun hoş hissettirdiği yerde, Kane'inki saf ateş.

Aramız hep böyleydi. Bu yüzden aramızdaki şeyler kontrolden çıktı.

"Her neyse. Demek istediğini anladım, artık geri dönebilir miyim?"

Boğazından yükselen kahkaha saf şeytani ve bana çoğu insanın ondan korkmasının nedenini hatırlatıyor.

Peki ya ben? Öfkeden, nefretten önceki çocuğu hatırlıyorum.

O sarı saçlı, mavi gözlü çocuğu görmek onu bana karşı biraz yumuşatıyor. "Hayal görüyorsun amına koyayım."

"Bana zarar vermek istiyorsun. Beni cezalandırmak. Bana ödetmek. Anlıyorum, Kane. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Belki de değil," diyor, bana doğru bir adım atıyor, vücudunun uzunluğu sırtımın derisini yakıyor. "Ama bu beni biraz daha iyi hissettirecek."

"Elinden gelenin en iyisini yap," diyorum iç çekerek.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kane

“*Den kötüsü.*” Yenilmiş sesi kulaklarımda çınlıyor.

Olamaz.

Yaklaşan yağmurun sesi yükselirken gök gürültüsü gecenin içinde yankılanıyor.

Onu ağaçtan koparıyorum, döndürüyorum ve sırtını ağaca yaslıyorum. Eve doğru bakıyor ve kısa bir an için kaçmaya çalışıp çalışmayacağını merak ediyorum.

Bir yanımdenemesini istiyor.

Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum. Siyah elbisesi kıvrımlarını sararak onları mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyor ve onu buraya taşıdığım için etek ucu tehlikeli bir şekilde kalçalarına oturuyor.

Ağzım onun için sulanıyor, sikim pantolonumun fermuarına dayanıyor.

İnce beline, dolgun göğüslerine ve ince boynuna doğru ilerliyorum ama gözlerine ulaşana kadar beklediğim ateşi göremiyorum.

"Bana yalan söylüyorsunuz, Prenses."

"Ah?" Sanki masummuş gibi başını hafifçe yana eğiyor. O

lanet olası masum değil. Ondandır çok uzakta.

Bir adım öne çıktım, vücudunun kavurucu sıcaklığı neredeyse benimkini yakıyordu.

"Benimle oynayamazsın, Prens. Burada yetkili benim."

Parmak uçlarım vücudunun yan tarafına sürtünüyor ve göğsünün yan tarafını sıyırdığımda boğazını yırtan şaşkınlık nefesini kaçırmıyorum.

Onun da aramızdaki bağı en az benim kadar farkında olduğunu bildiğim için memnun bir gülümseme dudaklarımı tehdit ediyor.

Bunu hep hissettim.

Oyalanma, ona bunu tekrar yaptırma ihtiyacım neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Ama bununla savaşmak yerine, parmaklarım boğazının pürüzsüz derisini sarana kadar elimi yukarı kaldırıyorum.

Dokunuşum karşısında sinirli bir şekilde yutkunuyor ama hayatını birkaç saniye içinde bu şekilde sona erdirebileceğimi bildiği için başka hiçbir korku belirtisi göstermiyor.

Ondan uzak duramamamın bir nedeni de bu.

Yıllar boyunca ona attığım onca boktan sonra bile. Bana hiç tepki vermedi.

İhtiyacım var. Canım çekiyor.

Onu ilk gördüğüm günden beri kafamın içinde ama onun için bir hiçim. Lanet olası bir hiç.

Geçmişimiz bir film şeridi gibi gözümün önünden geçerken parmaklarım sinirden kasılıyor.

On dört yaşındayken ondan nefret ettiğimi sanıyordum.

Ama görünüşe göre bu bir anlık bir muhakeme hatasıydı çünkü uğruna duvarlarını indirdiği kişi ben değildim.

Gözlerimiz birbirine kenetlenirken dişlerim gıcırıyor. Onunkiler sessizce benimkilere meydan okuyor, tıpkı neredeyse on beş yıldır olduğu gibi beni tutsak ediyor.

"Burada istenmiyorsun," diye nefes alıyorum. "Kimse seni burada istemiyor."

"Yanılıyorsun. Beni burada istemeyen tek kişi sensin. Sky, Leo-" Sırıttıyor, onun adını anmanın canını yakacağını biliyor ve benden bir tepki bekliyor. Şansı yaver gitmeyecek çünkü alacağı tek şey benim gazabım olacak. "Beni burada istiyorlar. Aslında, muhtemelen beni arıyorlardır."

"Sky şu anda Pazar gününden itibaren altı şekilde beceriliyor ve gittiğinizi fark etmeyecek bile. Ve Leo-" Adını tiksintiyle tükürdüm. Onu tanıyorum. Bu kasabadaki herkesi tanıyorum ve o lanet bir korkak. Scarlett Hunter gibiler için yeterince iyi değil. "Sana bir iyilik yapıyorum."

"Bundan hiç şüphem yok," diye feveran ediyor. "Seninle vakit geçirmeyi içeren hiçbir şey asla iyi bir şey değildir."

Onun sözleriyle boğazımda bir hırıltı yükseliyor ve dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor. "Beni buraya getirmek için yaptığın bu küçük numaradan etkilenmem mi gerekiyor?"

küstahlaşıyor. "Senden ne kadar nefret ettiğimin ve asla kendi isteğimle gelmeyeceğimin farkında olduğunu bilmek güzel."

"Kapa çeneni," diye tükürüyorum, ilk yağmur damlacıkları tepemizdeki ağaçların arasından yol bulup başıma çarparken parmaklarım geriliyor. Serin su aşırı ısınan tenime iniyor.

"Siz onu *cezalandırmaya* çalışırken bir kızın itaat etmesini istiyorsanız, sizi temin ederim ki oynamak için yanlış kızı seçtiniz."

Konuşurken onun dolgun, koyu kırmızı dudaklarına bakarken başım dönüyor. "Bana ihtiyacın var-"

Vücudum beynimden talimat almadan hareket ediyor ve dilimi ağzına sokarak dudaklarımla sözlerini kesiyorum.

Vücuduna girip onu ağaca doğru bastırdığımda hareket etmiyor.

Onu ilk kez öpüyorum ve lanet olsun, yıllar boyunca hayal ettiğim zamanlara hiç benzemiyor.

"Ah, seni lanet olası-" Geri çekilip elimi dudağıma götürüyorum ve nihayet gözlerimi onun öldürücü bakışlarından ayırdığımda parmağımda bir damla kan buluyorum. "Beni ısırdın amına koyayım," diyorum inanamayarak.

"O zaman benden uzak dur."

"Oh, Prenses, sanırım ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz."

Acı bana çarpmadan önce derimin şaklaması bir vuruşluk ses çıkarıyor. Vuruşunun şiddetiyle yanağım yanıyor. Derimde onun el izinin parladığından hiç şüphem yok.

Göz göze geldik. Parti uzakta bizsiz devam ederken nefret, öfke ve arzu aramızda çatırıyor.

Yağmur şiddetleniyor, çarşaflar halinde yağmaya başlıyor, ama gözlerimiz ayrılmıyor, ikimiz de diğerinin hareket etmesine, bir sonraki adımı atmasına cesaret ediyoruz.

Nefeslerim dudaklarımdan hızla geçerken göğsü kabarıyor.

"Buna pişman olacaksın," diye bağırarak ona doğru hamle yapıyorum.

Parmaklarımı bir kez daha boğazına dolayıp öncekinden daha fazla baskı uyguladığımda şaşkınlıkla nefesini tutuyor ve diğer elimle başını geriye çekiyorum, böylece bana bakmaktan başka çaresi kalmıyor.

"Üzgün
müsün?"

"Siktir git-"

Ayrılmış dudaklarından en iyi şekilde yararlanıyorum ve dilimi bir kez

daha dudaklarının arasından geçiriyorum. "Olacaksın amına koyayım," diye mırıldanıyorum ağızına doğru, parmaklarım sıkılaşıyor

uyarıda bulundu, ancak hava kaynağını kesecek kadar değil. "Siktir git, Kane. Siktir git. Seni."

"Evet, Prenses. Ben de öyle düşünüyorum."

Onu tutmayı bırakıp yerden kaldırdığımda ciyaklıyor.

Bacakları belime dolanıyor, ancak bunun i s t e y e r e k olmadığından hiç şüphem yok.

"Öp beni," diyorum, sesim arzumla sertleşiyor.

"Hayır."

"Her zaman bu kadar inatçı olduğunu

hatırlamıyorum." "O zaman belki de daha yakından bakmalıydın."

"Güven bana, Prenses. Bakmaktan başka bir şey yapmadım."

"Kane, ne oluyor lan?" diye ciyaklıyor, onu ağaçtan çekip ikimizi de yere indirdiğimde, hızla oluşan bir su birikintisinin içine bırakıyorum.

Yağmur gömleğimi ve kot pantolonumu ıslatıyor, kumaş tenimin her santimine yapışıyor ama o altımdayken bunu neredeyse hiç hissetmiyorum.

Ayağa kalkmaya çalıştığında avucumu göğsüne bastırıp onu tekrar çamurun içine itiyorum.

"Hayır," diye homurdanıyorum, bacaklarını birbirinden uzaklaştırıp üzerine eğilerek. "Burada yetkili sen değilsin."

"Kane." Bunun bir uyarı olması gerektiğinden oldukça eminim, ama tek duyduğum bir yalvarış.

"Evet, Prenses?"

"Senden nefret ediyorum."

"Senden nefret ettiğim kadar değil."

Uzanarak parmaklarım elbisesinin üst kısmına dolanıyor ve aşağı doğru sürüklüyorum, bu sırada ince askıları yırtıyorum.

Dudaklarımı meme ucuna doladığım ve dişlerimi batırmadan önce sertçe emdiğim anda "Sen nedin-" diye inliyor.

Kalçaları bana doğru sürtünüyor ve ben de onu sikime karşı hissettiğimde boğazımdan çıkmakla tehdit eden iniltiyi bastırıyorum.

"Benden bir şey mi saklıyorsun, pis kız?"

"Kane." Uyarısı, muhtaç bir nefes alış verişin ardından söylenmemiş olsaydı biraz daha inandırıcı olabilirdi.

"Merak etmeyin Prenses. Cezanız burada bitmiyor."

Doğrulup ellerimi ıslak dizlerinin üzerine koyuyorum. Parmaklarım uyluklarından aşağı kayarken, yağmur damlacıklarını iterken tamamen büyülenmiş bir şekilde izliyor.

Elbisesi beline kadar kıvrılıp minik siyah dantel tangası ortaya çıkana kadar indiriyorum.

Uzaktan gelen partinin sesi, ağaçların arasından püsküren ve etrafımızdaki toprağı ıslatan yağmur tarafından yutuldu.

Buradaki tek şey biz ve elementler. Tam da olması gerektiği gibi.

Soğukluk dizlerime sızıyor ve Letty gibi içinde yatıyor olmanın nasıl bir his olduğunu ancak hayal edebiliyorum.

"Güzel. Ama kurtarmak için yeterli değil," diye mırıldanıyorum. Dantel ellerimde neredeyse parçalanıyor ve kumaş parçasını çamurun içine atıyorum.

Vücuduna doğru ilerlediğimde Letty'nin gözleri sıcaklık ve öfkeyle parlıyor.

Saçları sırlıslıkla, dalları yüzünün kenarlarına yapışmış, uzunluğu içinde bulunduğu çamurlu su birikintisi tarafından batırılmış.

Elbisesi ortasına kadar sıyrılmış, dolgun göğüsleri ve dik meme uçları tam teşhirde. Bacakları ayrılmış ve amı kaygan ve benim için hazır

Hay sikeyim. Hiç bu kadar iyi görünmemişti. Ve Letty her zaman güzeldir, yani bu gerçekten bir şey söylüyor.

"Kane, yapamayız-"

Elim bir kez daha boğazını buluyor ve diğer elimin parmaklarını kıvrımlarında gezdirirken sözlerini kesecek kadar sıkıyorum. Titriyor, zevkle inlemesini engellemek için dişleri alt dudağına batıyor.

Ama lanet olsun, o sese ihtiyacım var.

"Benim için çok ıslaksın, Prenses. Herkes beni istediğini düşünebilir." "Asla," diye nefes alıyor ben onun girişini kızdırırken.

"Sanırım bana yine yalan söylüyorsun. Acıyı seviyorsun. Cezayı s e v i y o r s u n . Oyunları seviyorsun. Bu yüzden buraya gelmemiz bu kadar uzun sürdü." "Hayır," diye bağıyor, kafası inkar içinde bir o yana bir bu yana sallanıyor, ama biz

İkisi de gerçeği biliyor.

Bu anın gelmesi uzun zaman aldı.

Bunca zaman biz olmalıydık. Ama değildik. O bunu mahvetti.

Her şeyi mahvetti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Letty

“N”Parmaklarını içime sokarken güçsüzce ağlıyorum.

Aman Tanrım.

Beni bir profesyonel gibi parmaklarken göğsüm kabarıyor. İçimdeki o noktayı neredeyse anında buluyor ve bu beni sadece birkaç dakika içinde uçurumun kenarına gönderecek.

Bu olmamalıydı.

Onu ısırdım. Ona tokat attım.

Gözlerimi oyması gerekirdi... değil...

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, sırtım altımdaki çamura gömülüyor.

Yağmur üzerime yağarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum, böylece hislere odaklanabiliyor ve kiminle olduğumu unutmaya çalışıyorum.

"Gözler. Bana. Me," parmakları yavaşlarken talep ediyor, yarıştığım serbest bırakmanın neredeyse unutulup gitmesine izin veriyor.

Gözlerim titreyerek açılıyor, kirpiklerime takılan yağmur damlaları gözlerime düşüyor ve onu görüşümü bulanıklaştırıyor.

Hâlâ kendi iyiliği için fazla güzel.

Kirli sarı saçları alına ve gözlerinin içine düşüyor, tellerinden su damlıyor ve keskin çene çizgisinden aşağı akıyor. Onun gibi bir pislik için fazla iyi olan bir çene çizgisi.

Neden bütün kötü çocuklar yakışıklı oluyor?

Dudakları dolgun, kısa öpüşmemizden dolayı hâlâ biraz şiş ve dişlerimi batırdığım köşede hâlâ biraz kan var.

Lanet olsun, bana eziyet ettiği onca yıldan sonra bu iyi hissettirdi.

Ben şiddet yanlısı biri değilim. Her şey olabilir ama. Ama lanet olsun ki bunu tekrar yapmak istemiyorum. Gözlerinin şok ve arzuyla kararması. Elinin bana karşı nasıl titrediğini.

Onun tepkisini düşündükçe içimi bir sıcaklık kaplıyor.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diye soruyor. "Seni incitmeyi," diye itiraf ediyorum.

Gözleri bir kez daha parlıyor ve burun delikleri açılıyor.

Daha derine itiyor ve parmaklarım bir şeyleri kavrama ihtiyacıyla kıvrılıyor ama sanki ona uzanıyormuşum gibi. Onun yerine avuç avuç çamur buluyorum.

"Oh Tanrım," diye inliyorum tam da doğru noktayı ovarken.

"Gelme," diye homurdanıyor, sesi o kadar alçak ve derin ki beni olmamamı istediği yere yaklaştırıyor.

Ama siktir et onu. Burada patron o değil.

"Scarlett," diye tekrar homurdanıyor, belli ki göbeğimin sıkılaştığını hissediyor. "Oh Tanrım. Oh Tanrım."

Gözleri uyarmak için kısıldı ama şu anda kendimi durduracak gücüm olsa bile bunu yapmazdım.

Son anda parmaklarını benden çektiğinde "Lanet olası pislik," diye bağıyorum.

"Sen hiç sana söyleneni yapar mısın?" diye tükürüyor ama belindeki kumaşı yırtıp sikini çıkaracak kadar aşağı iterken öfkesi yerini şehvete bırakıyor.

Sikeyim.

Gözlerim kendini tuttuğu yere kilitleniyor. Ağzım kuruyor.

Sikeyim.

"Sen. Mahvediyorsun. Her şeyi mahvediyorsun," diye tükürürken kendini girişime hizalıyor ve hızlı bir hamleyle içime dalıyor.

"Kutsal-" I Nefes nefese, benim kelimeler kayboluş ne zaman o çeker dışarı ve ayarlamam için bana bir saniye bile vermeden hemen geri çarpıyor.

Ama Kane böyle biri. Her zaman öyleydi. İstedliğini alır ve sonuçlarına katlanır.

Daha önce bu duruma düşmediğimize şaşırmanın bir başka nedeni de bu. Çok yaklaşmıştık.

"Siktir, Prens. Şeytanın bu kadar iyi hissettirdiğini kim bilebilirdi?"

Sanki daha da derine inmeye çalışıyormuş gibi bedenlerimizi birbirine çarparken parmakları kalçalarımıza saplanıyor.

Tutuşu acıtıyor ve bu hatanın kanıtlarını günlerce üzerimde taşıyacağımı şimdiden biliyorum.

Tam da ihtiyacım olan şey. Ayıkken ve aklım başımdayken bir hatırlatma. Sırtım çamurda kayıyor, pisliği daha da kötüleştiriyor.

"Çok sıkı amına koyayım," diye nefes alıyor ama bence her şeyden çok kendi kendine konuşuyor.

Birlikte senkronize hareket ederken gözleri benimkileri tutmaya devam ediyor. Sanki bedenime olduğu kadar ruhuma da damgasını vurmaya çalışıyor.

Ona bunun gerekli olmadığını söylemekten kaçınmak için yanaklarımın içini ısıırıyorum. Yıllardır kafamın içinde. Sonsuza kadar.

Ailemle birlikte hayatımdaki diğer değişmez şey oydu. Her zaman yanlış zamanda ortaya çıkıp hayatımı cehenneme çevireceğine ve bana ondan neden bu kadar nefret ettiğimi hatırlatacağına güvenebilirdim.

Sınıfta inek olduğum için benimle alay etmiyorsa, frijit olduğum hakkında dedikodular çıkarıyor, bu da işe yaramayınca, 'Scarlett bir sürtüktür' açısına giriyordu.

Hiçbiri işe yaramadı. Kimsenin görmesine izin vermedim.

Geceleri yatak odamda tek başıma bunu yeniden yaşamak tamamen başka bir konuydu. Ama gençtim, naftim ve kolayca oyuna gelebiliyordum.

Artık daha yaşlıyım. Daha akıllı.

Efsane Kane'e karşı koyup kazanacak kadar güçlü.

"Siktir," diye bağıriyorum, üzerime eğilip açığı değiştirirken düşüncelerim dağılıyor.

Ön kolu başımın yanındaki çamura iniyor, dudakları dudaklarımın doğru inerken kirli su yüzüme sıçırıyor.

"Bunun nasıl bir şey olabileceğini ne kadar uzun zamandır hayal ettiğim hakkında bir fikrin var mı?"

Dudaklarımı kapalı tutuyorum. Çünkü cevabımın "sahip olduğum sürece" olacağını biliyorum ve yıllar boyunca düşüncelerimden herhangi birini aldığını düşünmesine izin veremem.

O kötü çocuk. Annelerin kızlarını uzak durmaları için uyardığı kişi.

Ama ateşe düşmüş pervane gibiyim ve yanarsam ne olayım.

Dudakları vahşi, yaralayıcı bir öpücükle benimkini kapıyor.

Dilinin her sahiplenici hareketinin içimde ateşlediği duygularla savaşmak istiyorum ama geçen her saniyede kendimi onun büyüüne daha da kapılmış hissediyorum.

Parmakları boğazımda esnerken dilimi emiyor, başparmağı nabız noktamı yumuşakça okşuyor ve diğer tüm dokunuşları bu kadar sertken bu yumuşak hareketin farkında olup olmadığını merak ediyorum.

Az önceki hareketimi taklit edip alt dudağımı ısırduğında boğazımdan çıkan zevk iniltisine engel olamıyorum.

Acının ısırtığı doğrudan merkezime vuruyor ve bakırın tadı ağzımı doldurmadan önce beni tehlikeli bir şekilde uçurumdan düşmeye yaklaştırıyor.

"Aldığımdan çok daha kötüsünü geri verebilirim Prenses. Kazanamayacaksınız."

Kollarımı kaldırarak ona ilk kez dokunuyorum, ellerimi gömleğinin altından geçiriyorum, tırnaklarımı sırtının gergin derisine geçirip aşağıya doğru çiziyorum.

Gözleri zevkle geri döner.

"Fuuuuck."

İtişleri giderek daha düzensiz, öpüşü daha kirli ve dokunuşları daha da patlayıcı hale geliyor.

Soğuk yağmur suyu çıplak tenime çarparak yanmamı engelliyor, parmakları boğazımı bırakıp aramıza giriyor ve klitorisimi çimdikleyerek acı ve arzu karışımı bir çığlık atmamı sağlıyor.

Nefes nefese kaldım, artık onun cezalandırıcı tutuşu olmadan kısıtlanmadan nefes alabiliyorum.

Orgazmım doruğa ulaşmaya başladığında dilimi ısıırıyorum, ona adını haykırma zevkini tattırmak istemiyorum ama aynı zamanda çaresizce, sadece birlikte olduğum kişinin o olduğunu, beni bu kadar iyi hissettirenin o olduğunu zihnimde pekiştirmek istiyorum.

Her şey yanlış. Her şey.

Şu anda bir çamur birikintisinin içinde iliklerime kadar ıslanmış bir şekilde kayıyor olmam da bunun göstergelerinden yalnızca biri.

Ama şu anda umurumda değil.

Bana verebilecekleri dışında hiçbir şey umurumda değil.

Yarın votkanın etkisi geçip de geriye sadece anılarım ve vücudumdaki çürükler kaldığında hatamın ağırlığını düşünecek ve pişmanlıklar içinde boğulacağım.

"Sen. Gidiyorsun. İçin. Hatırlayacaksın. Bunu," diye bağılıyor her itişte. Hem hareketi hem de sözleri beni daha da yükseğe uçuruyor.

"Gel, Scarlett. Bana her şeyi ver."

Ayağa kalkıp klitorisimi bir kez daha sertçe çimdikliyor ve tüm kontrolümü kaybediyorum, nereye ineceğimi umursamadan kenardan düşüyorum, ancak bunun acı verici olacağını zaten biliyorum.

Gözlerimi ondan ayırmamak için kendimi zor tutuyorum ama en yoğun dalga bana çarptığında gözlerimi kapatıp zevke odaklanmaktan başka çarem kalmıyor.

Bana verebileceği tek iyi şeyin her santimini kullanırken sırtım yükseliyor, kaslarım titriyor.

"Scarlett, Prenses, fuuuuuck," diye inliyor ve tam zamanında gözlerimi açıp başını geriye attığını ve vücudu kilitlenip aleti içimde şiddetle sarsılırken bir dizi küfür savurduğunu görüyorum.

Bana tekrar baktığı anda, yüzündeki ifade karşısında nefesim boğazımda düğümleniyor.

Maskesi tamamen yerine oturdu ve gözlerindeki soğukluk, derinliklerindeki saf nefret, omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti gönderiyor.

Hâlâ birbirimize bağlı olmamıza rağmen yağmurun ve toprağın serinliği içime sızıyor ve ayaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde kalkıp ondan kaçma ihtiyacıyla savaşıyorum.

Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirirken gözlerimiz birbirine kenetleniyor. Ama az önce yaptıklarımızdan sonra ne neşe ne de mutluluk var.

Sadece uyarı var.

Daha fazlasının geleceğine dair tehditler.

Bunun benim için nasıl daha da kötüleşeceğini.

Üzerime çöküyor ve boğazımdaki dev yumruyu yutmak için kendimi zorluyorum.

"Hak ettiğinin en azı bu, fahişe." Sözleri beni dilim dilim doğramakla tehdit ediyor ama kendimi onun dikenli sözlerine tepki vermemeye zorladığım için ona bu kadar güç vermiyorum.

"Wha-I-" Kekeliyorum, nefret dolu bakışları içimi yakarken kelimeleri bir araya getiremiyorum. Çaresizce üstümü örtmeye, ondan saklanmaya çalışıyorum ama hareket edemiyorum.

"Seni uzun zamandır bekliyordum Prenses. İntikamın tadının bu kadar tatlı olacağını bilseydim, senin için daha erken gelebilirdim."

"Kane, lütfen-"

"Hayır, yalvarma zamanı çoktan geçti. Sen benim en iyi arkadaşımı öldürdün. Şimdi ödeme zamanı."

Letty ve Kane'in hikayesini THE REVENGE
YOU SEEK'te okumaya devam edin

YAZAR HAKKINDA

Tracy Lorraine yeni yetişkin ve çağdaş romantizm yazarıdır. Otuz yaşına yeni basmış olan Tracy, İngiltere'nin şirin bir Cotswold köyünde kocası, kız bebeği ve sevimli ama biraz da çılgın köpeğiyle birlikte yaşamaktadır. Kafası her zaman Kindle'ında olan bir kitapkolik olan Tracy, hayalini kurduğu bir hikâye fikrini denemeye karar verdi ve o zamandan beri arkasına bakmadı.

Yeni sürümlerden ve tekliflerden ilk siz haberdar olun. Haber bültenime [buradan](#) kaydolun.

Neler yaptığımı bilmek ve üzerinde çalıştığım şeylerin tanıtımlarını ve parçacıklarını görmek istiyorsanız, Facebook grubumda olmanız gerekir. [Tracy'nin Melekleri](#)'ne buradan katılın.

Tracy'nin kitaplarını şu adresten takip edebilirsiniz
www.tracylorraine.com

AYRICA TRACY LORRAINE TARAFINDAN

Falling Serisi

[Ryan'a Aşık Olmak: Birinci Bölüm](#) #1

[Ryan'a Aşık Olmak: İkinci Bölüm](#) #2

[Jax'e Aşık Olmak](#) #3

[Falling for Daniel](#) (Bir Falling Serisi Romanı)

[Falling for Ruben](#) #4

[Fin'e Aşık Olmak](#) #5

[Lucas'a Aşık Olmak](#) #6

[Caleb'a Aşık Olmak](#) #7

[Declan'a Aşık Olmak](#) #8

[Liam'a Aşık Olmak](#) #9

Yasak Serisi

[Yasak Olana Aşık Olmak](#) #1

[Yasağı Kaybetmek](#) #2

[Yasak İçin Savaşmak](#) #3

[Craving Redemption](#) #4

[Demanding Redemption](#) #5

[Günaha Girmekten Kaçınma](#) #6

[Günah Peşinde](#) #7

Asi Mürekkep Serisi

[Senden Nefret Ediyorum](#) #1

[Seni Kandırmak](#) #2

[Defy You](#) #3

[Play You](#) #4

[Mürekkeplenmiş](#) (Bir Asi Mürekkep/Driven Crossover)

Gül Ağacı Yüksek Seri

[Diken](#) #1

[Paine #2](#)

[Vahşi #3](#)

[Fierce #4](#)

[Avcı #5](#)

Faze (#6 Prequel)

[Fury #6](#)

[Efsane #7](#)

Maddison Kings Üniversite Serisi

Yaptığımız Hatalar: Aradığınız

İntikamın Öncülü #1

Ördüğün Aldatma #2 Hizmet

Ettiğin İhanet #3

Harap Serisi

[Mahvolmuş Planlar #1](#)

[Yalanlarla Mahvolmuş #2](#)

[Yıkılmış Vaatler #3](#)

Asla Unutma Serisi

[Onu Asla Unutma #1](#)

[Bizi Asla Unutma #2](#)

[Her Yerde ve Hiçbir Yerde #3](#)

Takip Serisi

[Logan'ın Peşinde](#)

Kokteyl Kızları

[His Manhattan](#)

[Her Kensington](#)

Angel Devlin ile birlikte yazılmıştır

Ateşli Baba Serisi

[Sıcak Baba Sosu #1](#)

Bebek Baba [Kurtarma](#) #2

Baba İkilemi #3

Bekar Baba Baştan Çıkarma #4

Ateşli Baba Paketi #5

B.A.D. A.Ş. Seri

Eziyet #1

Sürüş #2

Yem #3

BOYNUZ

GÖZ ATIN

BİRİNCİ BÖLÜM

Amalie

“**I** Burada geçireceğiniz zamandan gerçekten keyif alacağınızı düşünüyorum,” diyor Müdür Hartmann. Bu konuda neşeli görünmeye çalışıyor, ama yüzünden sempati sızıyor. kırışmış, yorgun gözleri.

Bu benim hayatımın bir parçası olmamalıydı. Londra'da üniversiteye başlamam gerekirken, burada, adı ve annemin yıllar önce gittiği gerçeği dışında hakkında hiçbir fikrim olmayan bir Amerikan lisesinde üçüncü sınıfımın başındayım. Annemle babamı düşündüğümde boğazıma bir yumru tırmanıyor.

"Her şeyin farklı olacağını ve geriye gittiğinizi hissedebileceğinizi biliyorum, ancak sizi temin ederim ki yapılacak en doğru şey bu. Bu sana uyum sağlaman ve mezun olduktan sonra ne yapmak istediğini ciddi bir şekilde düşünmen için gereken zamanı verecektir."

Alışmak için zaman. Ailem olmadan yaşamayı öğrenmek ve Amerika'da yeni bir hayata başlamak için Pasifik'in öbür ucuna gönderilmek için hiçbir zamanın yeterli olacağından emin değilim.

"Eminim harika olacak." Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek müdürün elinden zaman çizelgesini alıyorum ve ona bakıyorum. Zaten midemde uçuşan kelebekler, müdürün yontulmuş formika masasının üzerine kusacakmışım gibi patlıyor.

Matematik, İngiliz edebiyatı, biyoloji, beden eğitimi, beni anında rahatlatan bir şey görene kadar ellerim titriyor, sanat ve film çalışmaları. En azından bir konuda kendi yolumu buldum.

"Size etrafı gezdirmesi için birini ayarladım. Chelsea amigo takımının kaptanı, okul hakkında bilmediği şey bilinmeye değmez. Bir şeye ihtiyacın olursa Amalie, kapım her zaman açık."

Ona başımı sallayarak sandalyemden kalkıyorum, tam o sırada hafif bir kapı sesi duyuluyor ve neşeli bir esmer odaya giriyor. Amerikan liseleri hakkındaki bilgim akşamları saatlerce izlediğim filmlerden geliyor ve kaptan stereotipine tam olarak uyuyor.

"Bir şey mi istemiştiniz Bay Hartmann?" diye öyle tatlı söylüyor ki dişlerim bile titriyor.

"Chelsea, bu Amalie. Bu onun üçüncü sınıfa başladığı ilk gün. Ona etrafı gezdirebileceğine inanıyorum. İşte programının bir kopyası."

"Olmuş bilin efendim."

"Amalie'ye emin ellerde olduğuna dair güvence verdim."

Hayal görüyorum demek istiyorum ama o kocaman çikolata gözlerini bana çevirdiğinde gözlerindeki ışık biraz azalıyor.

"Yolu göster." Sesimde herhangi bir coşku yok ve gözlerinin kısılmasına bakılırsa bunu fark ettiğini sanmıyorum.

Adımlarımda biraz daha az zıplayarak onu odadan çıkarken takip ediyorum. Koridora çıktığımızda gözlerini bana çeviriyor. Kalın kahverengi saçları, iri gözleri ve dolgun dudaklarıyla gerçekten çok güzel. Benden kısa ama 1.80 boyunda, gözlerimin içine bakabilecek başka genç kız bulmakta zorlanırsınız.

Bana bakabilmesi için başını eğerek gülümsememe karşı koyuyorum. "Bunu çabuk halledelim. Bugün son sınıfın ilk günü ve yapmam gereken bir sürü şey var."

Topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşıyor ve ben de ona yetişmek için acele ediyorum. "Kafeterya, kütüphane." Eliyle işaret ediyor, sonra da elindeki zaman çizelgeme bakıyor. "Görünüşe göre dolabın şurada." Eliyle bize doğru bakan öğrencilerle dolu koridoru işaret ettikten sonra farklı derslerimin olduğu yöne doğru ilerliyor.

"Tamam, bu kadar yeter. İyi günler." Gülümsemesi benimkinin sabahtan beri olduğundan daha zayıftı, ki bu gerçekten bir şey söylüyor. Yürümeye başladı ama son anda bana döndü. "Ah, unutmuşum. Şuradaki." Dışarıdaki büyük bir insan grubunu işaret ederken parmağını takip ediyorum

açık çift kapıda bir grup masanın etrafında oturuyorlardı. "Bu benim grubum. Oraya sığmayacağınız konusunda sizi şimdiden uyarmalıyım."

Uyarısını yüksek sesle ve net bir şekilde duydum, ama gerçekten söylemeye gerek yoktu. Amigo kızlarla arkadaş olmak gibi bir niyetim yok, bu tür şeyler pek bana göre değil. Kameramın arkasına saklanıp arka plana geçmekten çok daha mutluyum.

Chelsea fırlayıp gidiyor ve ben de gözlerimin onu grubuna doğru takip etmesine engel olamıyorum. Buradan grubun onun takımı ve futbol takımından oluştuğunu görebiliyorum. Yanlarından geçerken diğer öğrencilerin gözlerindeki özlemi de görebiliyorum. Ya onlar gibi olmak istiyorlar ya da onların aptal küçük çetesinin bir parçası olmak istiyorlar.

Tanrım, burası beklediğimden daha da basmakalıpmış.

Ne yazık ki günün ilk dersi Chelsea'nin az önce gittiği yönde. Kapıdan çıkarken çantamı omzumda daha yukarı çekiyor ve elimdeki birkaç kitabı göğsümde daha sıkı tutuyorum.

Farkındalıkla derim karıncalandığında binadan dışarı iki adım bile atmamıştım. Kendime başımı aşağıda tutmamı söylüyorum. Onların eğlencesi olmak gibi bir niyetim yok ama gözlerim bana meydan okuyor ve Chelsea beni işaret edip gülerken kendimi yukarı bakarken buluyorum. Kasabaya ani gelişimin bir sır olmadığını biliyordum. Annemin mirası hala güçlü, bu yüzden haberi duyduklarında bunun sıcak bir dedikodu olduğuna eminim.

Isı yanaklarımdan boynuma doğru yayılıyor. Uzaklara bakacakken bir çift mavi göz dikkatimi çekiyor. Diğerleri sanki oynayacak yeni bir evcil hayvanları varmış gibi meraklı bakarken, onunkiler lanetli ve öfkeli. Bakışlarımız devam ediyor, tehditkâr bir şekilde başını sallamadan önce beni bir konuda uyarmaya çalışıyormuş gibi gözleri kısılıyor.

Hareketlerinden dolayı kafam karışmış bir halde gözlerimi ondan ayırmayı başarıyorum ve gitmem gerektiğini düşündüğüm yere doğru dönüyorum.

Bir şeye ya da birine çarpmadan önce en fazla üç adım atabiliyorum.

"Kahretsin, özür dilerim. İyi misin?" diye soruyor derin bir ses. Karşımdaki adamın nazik yeşil gözlerine baktığımda neredeyse rahatlayarak iç geçiriyorum. Bana ters ters bakmayacak birini bulup bulamayacağımı merak etmeye başlamıştım. Yeni kız olduğumu biliyorum ama kahretsin. Her hafta yeni çocuklarla karşılaşılıyor olmalı, ben o kadar da sıra dışı olamam.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim."

"Sen yeni İngiliz kızsın. Emily, değil mi?"

"Ben Amalie, ve evet... bu benim."

"Ailen için çok üzgünüm. Annem seninkilerle arkadaş olduğunu söylemişti." Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Bugün, kaybettiğim her şeyin sürekli hatırlatılması olmadan da yeterince zor. "Kahretsin, özür dilerim. Yapmamalıydım-"

"Sorun yok," diye yalan söyledim.

"İlk dersin ne?"

Ders programımı uzatırken gözlerini hızla üzerinde gezdiriyor. "İngiliz Edebiyatı, ben de o tarafa gidiyorum. Seninle yürüyebilir miyim?"

"Evet." Hevesim karşısında gülümsemesi büyüyor ve bugün ilk kez benim gülümsemem de neredeyse içten oluyor.

"Ben Shane, bu arada." Ona bakıp gülümsüyorum, neyse ki koridor herhangi bir sohbete devam edemeyeceğimiz kadar gürültülü.

Tatlı bir adama benziyor ama başım dönüyor ve şu anda ciddi bir konuşma yapma düşüncesi bile yorucu.

Öğrencilerin bakışları her hareketimi takip ediyor. Shane'in yanında yürürken beni fark edenlerin sayısı arttıkça tüylerim diken diken oluyor. Bazıları bana gülümsüyor ama çoğu sadece başını sallayarak beni arkadaşlarına işaret ediyor. Bazıları ise düpedüz kaba davranıyor ve sanki uykusundan uyandırılmış bir hayvanat bahçesi hayvanıymışım gibi beni fiziksel olarak işaret ediyor.

Gerçekte, ben sadece yeni bir yere başlayan ve kalabalığa karışmak isteyen on sekiz yaşında bir kızım. Olduğum kişiyle -daha doğrusu ailemin olduğu kişiyle- bunun o kadar da kolay olmayacağını biliyorum ama en azından normal olmaya çalışmak için bir şansım olsun istiyorum. Gerçi ailemi kaybettiğim gün bunu da kaybetmiş olabileceğimden korkuyorum.

"Bu sensin." Shane'in sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve etrafımdaki herkesten kaçmak için başımı kaldırdığımda kapıyı açık tuttuğunu görüyorum.

Neyse ki sınıfın sadece yarısı dolu, ama yine de her bir göz bana dönüyor.

Onların ilgisini görmezden gelerek başımı eğiyorum ve odanın arka tarafında boş bir masa buluyorum.

Yerleştikten sonra yukarı bakma riskini göze alıyorum. Shane'in hâlâ kapıda durduğunu ve içeri giren öğrencileri onu geçmeye zorladığını görünce nefesim kesiliyor. Başını sallıyor. Bunun onun iyi olup olmadığını sorma şekli olduğunu biliyorum. Dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum ve birkaç saniye sonra gitmek için dönüyor.

THORN ve ROSEWOOD serisinin geri kalanı Şimdi YAYINDA.
[OKUMAYA DEVAM ETMEK İÇİN İNDİRİN](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.